

Rustpunt in een hypernerveuse samenleving

Kerkdienst in de Christus Triumfatorkerk, zondag 28 september 2025

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

In de dienst worden ambtsdragers bevestigd

Met medewerking van Jan van Vliet (vleugel), Marieke van Vliet (alt), Annika Kruithof (sopraan)

KOMEN

- Welkomstwoord
- Aanvangslied 'Waar God de Heer zijn schreden zet' (723: 1)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- Lied: 'Waar God de Heer zijn schreden zet' (Lied: 723: 2)
- Kyriegebed
- Glorialied: Ere zij aan God, de Vader' (Lied 705: 1 en 4)

WOORD

- Met de kinderen
 - Gebed*
 - Gesprek: Wat is geluk?*
 - Lied met de kinderen 'Het kriebelt in je zij'*

- Lezen Psalm 84
- Lied: Psalm 84: 2, 3
- Schriftlezing Matteüs: 5: 1-12
- Lied: Psalm 84: 4 en 6
- Preek

Eerder deze week sprak ik iemand die vorige week zaterdag op het Centraal Station van Den Haag niets vermoedend uit de trein stapte en bijna automatisch werd meegenomen in een stroom van boze mensen met bivakmutsen op en hoodies aan. Ze liepen met Nederlandse vlaggen – of erger om hun schouders en als één stroom richting het Malieveld.

Het was beangstigends en zelf moeilijk om je daaraan te onttrekken.

Ze voelde zich onveilig en opgejaagd.

Het vreemde is dat die mensen op het malieveld – de relschoppers die alleen kwamen om te rellen daar gelaten - zich ook onveilig voelen en opgejaagd. Zij hebben het idee dat hun land van hun wordt afgepakt. Dat ze iets te kort komen en worden achtergesteld of vergeten.

Een dag later hoorde ik iemand die net twee weken op vakantie was geweest en een dag na terugkomst meteen weer vol aan de pak moest. Vroeg op, naar je werk, meteen weer ondergedompeld in het leven van alle dag, met alle problemen, moeilijke vragen, stress. De heerlijke vakantie in de zon was ze meteen weer vergeten. Niet onveilig – wel opgejaagd.

Weg rust. Het leven jaagt je op. Je bent jezelf niet. Je voelt je onveilig.

Het lijkt voor iedereen te gelden, het zijn zomaar wat voorbeelden. Er zit een verzuchting onder: "Ik heb geen rustpunt meer in mijn leven".

Nu weet ik niet, lieve Cees en Coby of dat ook voor jullie geldt. Ik weet niet of je als je 89 en 93 bent of je dan alle drukte van het leven beter kunt relativeren. Of dat het je nog steeds aangerijpt. De onrust in de wereld. De verdeeldheid in ons land.

Als ik Coby zo gadesla dan denk ik dat je nog wel wat rust kunt gebruiken. Je bent tenslotte altijd in de weer. En niet alleen met allerlei kranten en krantjes. Als ik Cees zie word ik daar altijd wel rustig van. Je maakt een rustige uitgebalanceerde indruk. Je kijkt de kat uit de boom en als je nodig is plaats je een droge opmerking om alle hectiek van de wereld – groot of klein - te

nuanceren. Zo houden jullie elkaar mooi in evenwicht. De één zet aan tot actie, de ander tot bezinning.

Deze hectische tijd vraag meer om bezinning, denk ik.

Om een rustpunt. Een vaste rots van ons bestaan.

Waar kan ik schuilen? Waar kan ik nog zeker van zijn? Waar vind ik een bron om uit te leven?

Onderzoeken vertellen dat ook. Mensen zoeken naar verdieping, naar houvast, naar zingeving, naar geluk. Sommigen vinden dat in een groep gelijkgestemden. Hooligans in een stadion of op het malieveld. Gelovige jongeren op de EO jongerendag. Progressievelingen op Lowlands.

Anderen zoeken het meer persoonlijk. Waar vind ik rust in mezelf. Op een cursus Mindfulness. Zen meditatie of yoga, of zelfs in de sportschool.. Even geen gezeur aan mijn hoofd. Even niets. Even tijd voor mezelf.

Dat klinkt mooi. Dat is ook mooi, maar er zit wel een addertje onder he gras. Het is nogal consumptief. Het gaat om mijn geluk. Het is op je zelf gericht en het moet ook uit jezelf komen. Het is geen zin ontvangen, het is zin maken, afdwingen.

Waar vind ik aanknopingspunten om mijn voortrazende leven zinvol in te vullen.

Alledaagse zingeving heet dat in de psychologie, las ik ergens. Een marathon lopen, of je helemaal storten op je kinderen. Of opgaan in een hobby. Het draait om wat er voor jouzelf van waarde is en waardevol.

En dat is niet alleen heel erg op jezelf gericht. En soms ten koste van anderen, zoals we vorige week op het Malieveld zagen. Het vraagt ook veel van jezelf, want he moet blijkaar uit jezelf komen.

Je moet zin vinden, je moet op een positieve manier in het leven staan, om je in de chaos van het leven staande te houden. Je moet met tegenslagen om kunnen gaan.

Je moet, je moet, je moet.

Dat brengt niet echt de rust en het houvast waar het allemaal om begonnen was. Het wordt een opdracht. De zin in jezelf vinden. Positief in het leven staan. Een onmogelijke opdracht. Je raakt van de regen in de drup. Van teleurstelling naar teleurstelling.

En dan klinken de zaligsprekingen: *Gelukkig wie nederig van hart zijn, want voor hen is het koninkrijk van de hemel.*

En dan klinkt Psalm 84.

Daar kan geen cursus mindfulness tegenop. Laat staan een marathon.

Psalmen verwoorden je diepste verlangen, aanvechting, de zoektocht naar jezelf en naar God.

De psalm daar is geen oppervlakkigheid aan, een psalm laat je boven jezelf uitstijgen.

Elke Psalm is een noodkreet. Een schreeuw om hulp. Een oerkreet. Ik schreeuw naar God, naar de levende God, vanwaar zal mijn hulp komen?

Psalm 84 hunkert naar God. Het verlangen van de dichter van de Psalm is hetzelfde verlangen als alle zoekers naar zingeving tot op de dag van vandaag hebben.

Het verlangen naar een rustpunt. Vaste rots van ons behoud. Waar kan ik schuilen? Waar kan ik nog zeker van zijn? Waar vind ik een bron om uit te leven?

En de dichter heeft een antwoord gevonden. *Zelfs de mus vindt een huis en de zwaluw een nest waarin ze haar jongen neerlegt, bij uw altaren, HEER van de hemelse machten.*

Bij God. Dat heeft voor onze moderne twijfelaars iets ingewikkelds. Bij God? Waar vind ik die dan? Hoe kan ik me daar dan thuis of geborgen voelen?

Maar het is ook enorm bevrijdend: Ik hoef niet alles uit mezelf te halen. Als het me niet lukt om positiviteit af te dwingen, om mijn gedachte te verzetten, om houvast te vinden, dan hoef ik dat mezelf niet te verwijten, dan mag ik het met de Psalmen uitroepen tot God en om hulp vragen – ik hoef het niet alleen te doen. Ik mag hardop roepen dat ik het niet alleen kan. Dat ik hulp nodig heb. De dichter vraagt naar de levende God. Alleen daar vindt hij grond onder de voeten, in de chaos die het leven soms kan zijn. Daar - in God – wordt de vraag naar de zin van het leven beantwoord.

Je hoeft het niet uit jezelf te halen, je kunt het niet eens uit jezelf halen. Je mag het aan God vragen. En alleen al die vraag: *Kom over en help mij*. Alleen al de bewustwording dat je het alleen niet kan, niet alleen hoeft! Dat schept ruimte voor God. Adem ruimte.

In de Psalm staat het er allemaal wat anders natuurlijk.

Het klinkt en beetje als thuiskomen bij God, het klinkt als de hemel, alsof het over het leven na de dood gaat. Zo is de psalm niet bedoeld. De psalm zegt: als het je lukt te vertrouwen. Te leven dichtbij God. Dan valt er een last van je af. Dat ziet het leven er opeens heel anders uit: *Gelukkig wie bij U hun toevlucht zoeken, met in hun hart de wegen naar U. Trekken zij door een dal van dorheid, door hen verandert het in een oase.*

Welzalig zij die in uw huis wonen, zij loven U gestadig.

Het is vers 5 van Psalm 84 in de vertaling van 1951. Het is de trouwtekst van Cees en Coby van Veen.

In de vertaling die net gelezen werd klonk het zo: "Gelukkig wie wonen in uw huis, gedurig mogen zij U loven."

Ik weet niet hoe ds. D. Bouwknecht er 65 jaar geleden over preekte in de Mirtekerk. Ik denk niet dat hij gezegd heeft dat jullie maar in de kerk moesten gaan wonen, als huis van God – of was de woningnood toen ook zo groot? Of dat je voortdurend God de lof toe moet zingen – alhoewel Cees erg graag zingt volgens mij.

Ik hoop dat ds. Bouwknecht heeft gezegd dat jullie er in jullie huwelijk op mogen vertrouwen dat dat huwelijk, dat jullie samen zijn – wat jullie ook overkomt – zal zijn alsof je in Gods huis woont. Omdat jullie een plek vinden in God voorhoven, zoals ook die mus en die zwaluw.

En ik hoop en eigenlijk weet ik dat ook wel, dat jullie dat ook zo hebben ervaren, in die 65 jaar. Dat jullie huwelijk, jullie gezin, jullie huis, een plek is waar Gods aanwezigheid voelbaar is.

Dat jullie een voorbeeld voor ons mogen zijn en ons voorgaan op een weg waarin we ons houvast, onze zin niet in ons zelf zoeken, maar dat we ontdekken dat we die aangereikt krijgen door de God van hemel en aarde.

En als dat zo is – al is het maar soms, al is het maar even – dat geloof herkennen en vasthouden en doorgeven.

Dat wens ik ons allen toe

In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen

- Muzikaal intermezzo: Laudamus te (uit Gloria van Vivaldi) Alt: Marieke van Vliet, Sopraan: Annika Kruithof, vleugel: Jan van Vliet

BEVESTIGING NIEUWE AMBTSDRAGERS

- Afscheid ambtsdragers
- Inleiding op de bevestiging
- Vragen
 - Voel je je geroepen je ambt te aanvaarden?
 - Neem je de Bijbel aan als de regel van ons geloof, als baken en als inspiratiebron voor een leven in liefde en gerechtigheid?
 - wil je de taken die bij je ambt horen met trouw vervullen, en met de inzet die je eigen levenssituatie mogelijk maakt?
 - wil je je hiermee verbinden aan de kerk in breder verband, ook in oecumenisch perspectief?
 - wil je beloven te zwijgen over wat je in vertrouwen wordt gezegd en te spreken waar voor mensen opgekomen moet worden?
- Vraag voor lid team meeleven
 - Wil je beloven om geheim te houden wat je vertrouwelijk ter ore is gekomen?
- Handoplegging

Vg: Wees als gezegende op weg / met het licht van Gods liefde
in het voetspoor van Jezus / uit de kracht van de Geest
allen: AMEN.

- Vraag aan de gemeente
Gemeente van Christus hier in de Christus Triumfatorkerk, willen wij onze nieuwe ambtsdragers
het vertrouwen geven voor het werk dat zij gaan doen,
hen bemoedigen en praktisch helpen waar dat kan,
hen aanspreken over wat er in gemeente en kerk niet goed gaat, maar ook met hen te delen wat
ons blij maakt en we als zegen zien?
Willen we voor hen bidden; vandaag en in de tijd die komt?
- Lied: Vrede wens ik je toe: 1. Solo (Marieke van Vliet), 2. Allen

ANTWOORD

- Dankgebed en voorbeden, stil gebed, Onze Vader
- Collecte
- Slotlied 'Daar ruist langs de wolken een lieflijke Naam'
- Zegen
- Orgelspel